

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D., ve věci

žalobce: **Q. T. N.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupeného Ing. T. K. T.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025, č. j. OAM-759/BA-BA01-HA13-2025, ve věci **mezinárodní ochrany**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal žalobou ze dne 15. 10. 2025 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobce namítl, že se napadené rozhodnutí nezakládá na úplném a správném zjištění skutkového stavu a nezohledňuje skutečná rizika, která žalobci hrozí v případě návratu do Vietnamu. Žalobce se dostal ve Vietnamu do konfliktu s místní mafií, která jej nutí splácet dluhy za neexistující pracovní zprostředkování, v případě návratu mu hrozí fyzické napadení, vydírání nebo smrt.
3. Tvrdí dále, že osoby, které se vrátily z Evropy bez úspěchu a bez prostředků, jsou ve Vietnamu stigmatizovány jako zločinci nebo zklamání pro rodinu. Dále žalobce namítl porušení zásady non-refoulement a dále požádal o zvážení udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že žalobce v průběhu řízení uvedl, že vycestoval s pracovním vízem do Maďarska a pokud by mu tam nebyl zrušen pobyt, o mezinárodní ochranu v ČR by nepožádal. To svědčí o tom, že se žalobce svou žádostí snažil legalizovat pobyt v ČR. Dále připomněl, že žalobce uvedl, že si ve Vietnamu půjčil peníze u známých, banky a mafie, na policii se neobrátil, ta by mu nepomohla. Nevyužil tak dostupné zákonné prostředky v zemi původu. Informace o Vietnamu má za dostatečné. Žalovaný se dále odkázal na dle jeho názoru zcela dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 8. 7. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to poté, co byl dne 2. 7. 2025 kontrolován Policií ČR a bylo zjištěno, že je evidován v SIS a byl tak proto také zajištěn. Při poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že svobodný a bezdětný. Z Vietnamu vycestoval v červenci 2024 do Maďarska, kde pracoval na základě pracovního víza, následně odjel do ČR. Jeho zdravotní stav je dobrý. O mezinárodní ochranu žádá z finančních důvodů, na cestu si půjčil peníze od banky a od vietnamské mafie. Při pohovoru ke své žádosti doplnil, že ve vlasti neměl žádné problémy, v případě návratu by mu však hrozilo nebezpečí ze strany mafie, na policii by se ale neobracel, protože by mu nepomohla. Když opouštěl Maďarsko, neměl v úmyslu někde požádat o mezinárodní ochranu, chtěl tam pracovat legálně, kdyby mu v Maďarsku nebyl zrušen pobyt, o azyl by nepožádal.
6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu ze dne 23. 5. 2025 a dále Informace MZV ČR z 22. 1. 2025 k legálním půjčkám a nezákonnému půjčování peněz ve Vietnamu.
7. Následně dne 19. 9. 2025 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je snaha žalobce setrvat v ČR, neboť zde chce zůstat a pracovat. Návrat do země původu odmítá z ekonomických důvodů a obav z jednání věřitelů. Žalovaný neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl žádné konkrétní relevantní informace mimo svého tvrzeného důvodu k opuštění vlasti. Tvrzené obavy ze stran věřitele kvůli svým dluhům nelze vyhodnotit jako pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nelze vyhodnotit jako pronásledování dle § 12 písm.

b) zákona o azylu. Tvrděním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o výdělek a legalizaci pobytu. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany, ani pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá zcela jednoznačně, že žalobce se nikdy na státní orgány ve Vietnamu neobrátil, ačkoli nevystaly žádné okolnosti (nebyly ani nikým tvrzeny), že by mu v tomto cokoli bránilo. Uvedl navíc, že by se na ně neobrátil ani v případě svého návratu, protože by mu nepomohly. Zprávy o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu považuje krajský soud za zcela dostačující a podložené. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se situací v zemi původu žalobce při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.
10. Krajský soud si v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, který formuloval v právní větě, že „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 tento uzavřel, že „Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“ Aktuálně se situací vietnamských dlužníků žádajících o udělení mezinárodní ochrany zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 6. 2024, č.j. 2 Azs 98/2024-28, v němž uvedl „Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve Vietnamu existují účinné mechanismy prostřednictvím policie nebo jiných orgánů veřejné moci a

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

že vietnamská legislativa postihuje lichvu i nelegální poskytování půjček. Bez dalších konkrétních informací nelze předpokládat, že dlužník nebude chráněn před násilným vymáháním dluhů (srovnej usnesení NSS ze dne 25. 9. 2023, č.j. 5 Azs 99/2023-31). Ani určité problémy s korupcí v zemi původu neumožňují učinit závěr, že občanům je ochrana a priori nedostupná.“

11. Lze přitom dále připomenout, že Nejvyšší správní soud se situací vietnamských dlužníků žádajících o udělení mezinárodní ochrany z důvodu zadlužení u soukromých osob opakovaně zabýval (viz např. usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020–30, ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023–31, ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 219/2023–32, ze dne 18. 7. 2024, č. j. 5 Azs 26/2024–15, či ze dne 17. 7. 2024, č. j. 1 Azs 130/2024–35). Dospěl k závěru, že ve Vietnamu jsou reálně zajištěny mechanismy účinné ochrany například u policie či jiného státního orgánu a že vietnamská legislativa postihuje případy lichvy. Dále uvedl, že je-li ve Vietnamu státními orgány postihována nejenom lichva, ale i samotné nelegální poskytování půjček (příjemce těchto půjček je považován za oběť trestného činu), nelze bez dalších konkrétních informací předpokládat, že dlužník nebude ze strany státních orgánů chráněn před výrazně závažnějším jednáním, které by spočívalo v násilném vymáhání těchto pohledávek (srov. usnesení č. j. 5 Azs 99/2023–31, bod [21]). Nejvyšší správní soud tedy neshledal nedostatky svědčící o neschopnosti či neochotě státních orgánů poskytovat ochranu před lichvou a nelegálním poskytováním půjček ve Vietnamu. V takové situaci nelze rezignovat na využití ochrany státu původu (viz rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70, č. 1749/2009 Sb. NSS); pouhá subjektivní nedůvěra ke státním orgánům rezignaci na využití ochrany státu neodůvodňuje (viz např. usnesení ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012–23).
12. V souladu s uvedenou judikaturou považuje krajský soud za klíčové, že žalobce v žalobě žádné konkrétní obavy neuvedl, veškerá tvrzení byla pouze v obecné rovině. Azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu tak krajský soud neshledal. Nutno připomenout, že je to podle ustálené judikatury zdejšího soudu právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013–38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014–48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nepřísluší mu tak domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003–41, či usnesení ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018–60). Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021–39, bod [11]).
13. Pokud jde o humanitární azyl, není na jeho udělení právní nárok (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48). Jeho smysl spočívá v tom, že rozhodující správní orgán má možnost poskytnout azyl v „případě hodném zvláštního zřetele“, tedy v situacích, na něž důvody uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu nedopadají. Správní orgán tak může reagovat na takové situace, které v době přijímání zákona o azylu nebyly jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu předvídatelné a v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55). Případem hodným zvláštního zřetele však rozhodně nejsou

ekonomické důvody takového charakteru, jak uváděl žalobce. Žalobce je dospělý, ekonomicky aktivní muž, který netrpí žádnou závažnou nemocí, v jejímž důsledku by bylo namísto hodnotit jeho situaci jako případ hodný zvláštního zřetele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 5 Azs 378/2019–32).

14. Jde-li o doplňkovou ochranu a pro ni klíčové kritérium „vážné újmy“, zabýval se touto otázkou ve vztahu k hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob NSS např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008–57. Dospěl k závěru, že v případě pronásledování či vážné újmy hrozící ze strany soukromých osob je potřeba prokázat, že stát není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tzn., že neučiní přiměřené kroky k jejich zabránění. Žalobce však blíže, kromě obecného tvrzení, nevysvětlil, proč by nebylo možné využít ochrany státních orgánů v zemi původu. Břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu přitom leží na něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008–62).
15. Optikou uvedené judikatury lze proto souhlasit s právním posouzením žádosti žalobce, tedy, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Za situace, kdy žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Pro krajský soud není relevantní skutečnost, že žalobce odešel ze země původu pro své dluhy, které ve své zemi v době opuštění měl. Podle krajského soudu se žalovaný v dostatečné míře zabýval také podmínkami pro udělení doplňkové ochrany, přičemž správně uzavřel, že pro udělení ochrany podmínky u žalobce splněny nejsou.
16. Proto je na situaci žalobce zcela přílehavá výše uvedená konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu a krajský soud neshledal žádný důvod k odlišnému posouzení věci.

Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 12. prosince 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D. v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.